

Іванові Драчу

Сто раз умерти в ночах самоти,
Сто перший раз воскреснуть на світанку.
У жовтні листя божевільно-п'янка
І сумно пахне.
І гіркі меди
Тужавіють в старій забутій борті,
А джерело пульсує, як в аорті
Бентежна кров, —
хоч заморозок нині
І трави, й листя висріблів ув іній,
Узяв його в холодний білий пруг.
А ще сніги обля»{уть доокруг,
Скрипітиме дубина від морозу...
Та хуги подих, лютого погрози, —
Хоч як від них студено б не було —
Не годні закувати джерело...

З глибин землі джерельно в слово йти
І прагнуть слова, як свободи — бранка.
Сто раз умерти в ночах самоти,
Сто перший раз воскреснуть на світанку!

1979

Текст наводимо по книзі [Антологія української поезії](#) (том 6). Українська Радянська поезія. Твори поетів, які ввійшли в літературу після 1958 р. — Київ, видавництво художньої літератури «Дніпро», 1986.